

Első találkozás

A repulzorok utolsó, ideges sístergésével az *Uwana Buyer* úrjacht megállapodott a leszállóhelyen, amit a Varonat dzsungelében alakítottak ki.

- Milyen szép, civilizált kinézetű hely - jegyezte meg Quelev Tapper, kikémlelve a pilótafülke ablakán. - Biztos vagy benne, hogy nem repültünk túl, és landoltunk valakinek a gyom verte szemétdombján?

Talon Karrde kinézett a tisztást övező halványsárga fákra és az alattuk megbúvó, körülbelül harminc omladozó épületre.

- Nem, ez az - biztosította a hadnagyát. - Varonat Nagy Dzsungele. Egy maréknyi harmadosztályú kereskedelmi telephely otthona, és párezer telepesé, akiknek nincs elég eszük szedni a sátorfájukat és elmenni máshová.

- És egy randa, Gamgalon nevű krishé - mondta Tapper. - Nem is tudom, Karrde. Még mindig úgy gondolom, hogy hoznunk kellett volna a *Wild Karrdét*, a *Starry Ice*-ot, és némi elfogadható tűzerőt magunk mögé. Olyanok vagyunk itt, mint egy fészekaljnyi mynock.

- Megfigyelni jöttünk, nem bajt keverni - emlékeztette Karrde, miközben kikapcsolta a biztonsági hevedereit, és felállt. - Gamgalon nem bajlódna ezekkel a privát morodin-vadász szafarikkal, ha nem lenne benne valami nagy haszon elrejtve. Csak tudni akarom, hogy miben mesterkedik, és hogy le tudunk-e faragni belőle magunknak egy darabot.

- Eggyel több ok, hogy végig legyen, aki védi a hátunkat - morogta Tapper, ellenőrizve a sugárvetője kijelzőjét, ahogy követte Karrdét a hátsó rakodózsiliphez. - De te vagy a főnök.

- Milyen nagyon igaz. Készen állsz?

Tapper vett egy mély lélegzetet, aztán hangosan kifújta. - Vágjunk bele.

Karrde rácsapott a nyitógombra, a zsilipkarmok pedig visszacsúsztak a hajótestbe.

Beleszippantva az egzotikus illatokkal teli levegőbe, Tapper lesétált a rámpán, és keresztülhaladt a tisztáson, egy épület felé, amin egy fakó, „Kikötői Létesítmények” felirat függött.

Nem jártak messzebb félútnál, amikor két férfi, akik egy másik épület mellett ácsorogtak, ellökték magukat a faltól, és hanyagul megindultak, hogy feltartóztassák a jövevényeket.

- Helló - mondta az egyikük, ahogy hallótávolságon belülrre értek. - Üdv a Tropis-on-Varonatban. A látnivalók miatt jöttek?

- Azok is igazán lenyűgözőek - dicsérte meg Karrde. - De nem, mi a hiperhajtómű-szerelő miatt vagyunk itt, amit, nagyon reméljük, hogy önöknél megtalálunk.

- Á - jegyezte meg a másik az *Uwana Buyerre* pillantva. - Ja, nem vagyok meglepve. Bádog hajótest, visszataszító belső.

- A sokszínű kifejezéseit tartogassa a turistáknak - morogta Tapper. - Tartanak itt hiperhajtómű-szerelőt vagy sem?

A másik tekintete elidőzött rajta egy pillanatig, aztán Karrdéhoz fordult. - A barátja egy kissé híján van a jó modornak - mondta.

- A képességei pótolják ezt a hiányosságát - jelentette ki a csempész, előhúзва egy maréknyi nagycímletű érmét a zsebéből, hogy aztán tüntetően válogasson köztük. - És az, hogy megérti, meghatározott ütemtervünk van. Vár ránk némi kiemelkedően fontos elintéznivaló a Svivrenen.

- Persze, megértem - mondta a másik. - Ne vegye sértésnek, öhm...

- Syndic Pandis Hart a Sif-Uwana Tanácstól - mutatkozott be Karrde. - Ez pedig a pilótám, Seoul kapitány. - Kiválasztott egyet az érmék közül, és felemelte. - És jobb szeretnénk sietni.

- Hé, nem probléma – vigyorgott a férfi, hüvelykujjával a kikötői létesítmények felé bökkve, ahogy fürgén kivette az érmét Karrde kezéből. – Buzzy, menj, mondd meg nekik, hogy ügyfelük érkezett. Sürgős munka.

A társa némán bólintott és elügetett az épület felé.

- A nevem Fleck – folytatta a férfi. – Így hirtelenjében azt kell, hogy mondjam, hogy önök itt fognak ragadni pár napra. Van valami tervük?

Karrde nyomatékosan körülnézett. – Lehet itt olyan tervünk, ami megéri?

- Igazság szerint lehet – mondta Fleck. – Egy itteni barátom szervez egy elég rendes szafarit ki a dzsungelbe... igazság szerint már holnap reggel indul egy túra. Hallottak már valaha a morodinokról?

- Nem hiszem - felelte Karrde. - Nagyvad?

- A legnagyobb - biztosította a másik. - Hatalmas, gyíkszerű izék, tíz-húsz méter hosszúak. Nagyszerű trófeák falra vagy előcsarnokba. - Az ajka gúnyosan megrándult. - Nem túl gyorsak, de nem is túl hitványak ilyen téren. Kezdetnek tökéletesen megfelel.

- Ezt jó hallani - nézett Karrde Tapperre. - Mit gondolsz, Seoul?

- Nem hangzik túl veszélyesen, uram - mondta a társa, épp megfelelő mennyiségű aggodalommal a hangjában. – Bízhatok benne, hogy nem egyedül megy?

- Hát, négy másik vadász jelentkezett – jegyezte meg Fleck. - És a főnök mindig visz egy csapat kísértőt, mint testőröket. Biztonságos, akár a bölcsőben.

- Még mindig javaslom, hogy vigyen magával, uram. – ragaszkodott az álláspontjához Tapper. - Nagyon jól szoktam bánni a BlasTech 280-nal.

- Először is árulja el nekünk, hogy mennyibe kerül egy bölcső biztonsága - mondta Karrde szárazon.

- Szinte semmibe - fintorgott Fleck. – Egy olyan úriembernek, mint maga, csak tizenkétezer fejenként.

Karrde elmosolyodott.

- Egy ilyen ember nem azért jött ide, hogy kidobja a pénzét az ablakon. Tizenötezer *mindnyájunknak*.

Fleck elvigyorodott. - Kemény alkukötő, mi? Legyen húsz.

- Tapasztalt üzletember - helyesbített Karrde. - Legyen tizenhét.

A másik homloka összeráncolódtott, majd kisimult.

- Rendben. Tizenhét.

- Nagyszerű - mondta Karrde. - Mikor indulunk?

- Holnap reggel, fél hatkor - mondta Fleck. - Csak legyenek itt... Szólok a főnöknek, hogy jönnék. Ne felejtsek elhozni a tizenhetet. - A mező túloldalára mutatott. - Abban az épületben felszerelkezhetnek, és kapnak egy szobát éjszakára a szomszédos hotelben. Uh... Belülről szebb, mint amilyenek innen tűnik.

- Nagyon reméljük. - helyeselt Karrde. - Bízom benne, hogy senki nem bántódik meg, ha lemondunk a szálláshelyről. Tudni fogják, milyen eszközökre van szükségünk?

- Persze - bólintott Fleck. - Ahogy mondtam, a főnök folyamatosan csinálja ezeket a szafarikat.

- Nagyszerű - mondta a csempész. - Gyerünk, Seoul, nézzük meg, mit tudnak felajánlani.

Varonat napja kezdett lebukni a dzsungel fái mögé, amikor Karrde és Tapper végül visszatért az *Uwana Buyer*höz a szerzeményeikkel.

- Remélem, elég időt adtunk nekik - jegyezte meg Tapper, ahogy felkapaszkodtak a rámpán.

- Biztos vagyok benne - mondta a csempészvezér. - Egy profinak nem tart hosszú ideig, hogy átkutasson egy ekkora hajót. És nem úgy ismerem Gamgalont, mint aki amatőröket alkalmazna.

Tapper hirtelen megérintette Karrde karját.

- Lehet, hogy mégis – halkította le a hangját.

Karrde összeráncolta a homlokát. Aztán meghallotta: egy tompa csörrenés a hajó hátsó részéből.

- Vessünk rá egy pillantást? - morogta Tapper.

- Gyanúsna hatna, ha nem tennénk – fintorgott Karrde. Ha a hajó darabokra hullik Gamgalon embereinek hozzá nem értése miatt... - Nagyszerű, akkor...

Csendben végimentek a központi folyosón a gépházig, egy újabb csörgést hallva, ahogy elérték az ajtót. Karrde elkapta Tapper pillantását, és bólintott. A másik visszabiccentett, leeresztve az csomagját a padlóra, és tárat helyezett a sugárvetőjébe. Karrde megérintette a nyitószervezetet, az ajtó pedig feltárult...

A nő, aki a padlón ült, a nyitott szervizpanel mellett, fiatal volt és vonzó, vörös-arany hajzuhataggal, amit copfba kötött a tarkóján, hogy ne legyen útban. Arca nyugodt volt és érzelemmentes, ahogy felpillantott a hirtelen érkezettekre; a kezeslábasa alatt karcsú, kisportolt, és formás test rejtőzött.

A kezében pedig egy hidrokulcsot, illetve az *Uwana Buyer* hiperhajtóművének egyik tápcsatlakozóját tartotta.

- Segíthetek? - kérdezte hűvösen.

- Azt hiszem, máris azt teszi - mondta Karrde, ahogy a pillanatnyi meglepetése megkönnyebbülésbe csapott át. Gamgalon keresői ezek szerint semmit nem rontottak el. - Felteszem, maga a hiperhajtómű-szerelő.

- Okos következtetés- biccentett a lány. - Celina Marniss. Valami problémájuk akadt?

- Csak a hiperhajtóművel - felelte Karrde. - Miért, kellett volna?

Celina vállat vont, figyelmét újra a tápcsatlakozóra irányítva.

- Találkoztam már pár emberrel, akik azt hitték, egy nő nem lehet egyszerre dekoratív és kompetens.

- Személy szerint, nekem ez a kedvenc kombinációm – árulta el neki a csempész.

A lány megajándékozta egy kissé vidám, kissé erőltetett-türelmes pillantással.

- Szóval maga Syndic Hart. Buzzyt igazán lenyűgözte.

- Részemről a megtiszteltetés - mondta Karrde. - Inkább nem kérdezem meg, milyen módon volt lenyűgözve. - A szervizpanel felé biccentett. - Valami ötlet, hogy mi a gond?

- Szóval, a kezdők kedvéért, a tápcsatlakozóik olyan négyfoknyival kitérnek a szinkronból - mondta Celina, felmutatva a kezében tartott darabot. – Elég régen nem lehettek ellenőrizve, ha ennyire elmozdultak.

- Azt látom – értett egyet a férfi. A nőről kialakított, igen kedvező első benyomása még egy fokkal mélyült. Chin biztosította, hogy a tápcsatlakozók meghibásodását egy átlagos hiperhajtómű-szerelőnek minimum egy napig tart megtalálni. – Úgy tűnik, beszélnem kell a karbantartómmal.

- Személy szerint, én kirúgnám – jelentette ki Celina. – Ezeket megigazítom, aztán majd meglátjuk, mi romlott még el.

- Remek – felelte Karrde. – Ahogy Buzzy valószínűleg említette, sietnünk kéne.

- Elég furcsa módon teszik – mondta a lány, a mögöttük lévő csomagok felé biccentve. – Gamgalon szafarijai általában több mint négynaposak.

- Tapasztalataim szerint egy tönkrement hiperhajtómű megjavítása hat-tíz napot vesz igénybe. – jegyezte meg Karrde.

- Még egy lehetséges indok, hogy kirúgja a szerelőjét – morogta Celina. – Szerintem nekem elég lesz kettő vagy három.

- Miből gondolja, hogy szafarira indulunk? – kérdezte Tapper gyanakodva.

- Először is a csomagok – mondta neki Celina. – Ezen kívül maguk feltűnően tehetősek, s beszéltek Fleckkel. Ő Gamgalon elsőszámú ügyintézője. – Vállat vont, és visszafordult a tápcsatlakozókhoz. – Egyébként meg mi egyebet lehetne itt csinálni?

- Okos következtetés – mondta Karrde. – Viszont a személyes vagyonommal kapcsolatban téved. Én csupán a Sif-Uwana Tanács főbb legfőbb beszerzési ügynöke vagyok.

- Én ezt csak egy lényegtelen különbségnek nevezném – jegyezte meg Celina. –

Bizonyára a szokásos út, ahogy a Sif-Uwanaiak megközelítik a vagyont és az ügyvezetést.

- Tényleg – mondta Karrde, ahogy a nő iránt érzett megbecsülése még egy fokkal nőtt. Le mert volna fogadni, hogy nincs olyan ember a Varonaton, aki valaha is hallott a Sif-Uwanáról, nem beszélve arról, hogy bármit is tudjon róla. – Járt már ott valaha?

- Egyszer – felelte Celina. – Pár éve történt.

- Üzlet vagy szórakozás?

- Üzlet.

- Mennyi ideig tartott?

A lány felvonta a szemöldökét.

- Nem emlékszem, hogy felkért volna háromkérdéssel játszani, Syndic,

- Nem akartam megsérteni – mondta Karrde. – Csupán érdekesnek találtam az ittlétét.

Maga túlságosan képzettnak és világlátottnak tűnik, hogy leragadjon itt, az Ison Folyosó mellékágában. Nem beszélve az egyéb nyilvánvaló tulajdonságairól.

A férfi azt remélte, ki tud csikarni valami reakciót, hogy felkavarja a lány nyugodtságát. De az nem harapott rá a csalira.

- Lehet, hogy csak szeretem a csendet és nyugalmat – vetette ellen a lány. – Lehet, hogy bővíteni akarom az érdekeltségeimet, hogy elmehessek. – Pillantásával fogva tartotta Karrdét. *Zöld szemek*, jegyezte meg magában Karrde elmerengve. *Rendkívül vonzó zöld a maga nemében.* – De az is lehet, hogy rejtőzöm valami elől.

Karrde kényszerítette magát, hogy állja a tekintetét. Volt valami, az érzelmek örvénye által vezérelt, parázsló, szinte keserű tűz azokban a szemekben. Biztos volt benne, hogy a lány nem csak egy szokványos mellékági hiperhajtómű-szerelő.

- Bizonyára magabiztosságot akar sugallni - jegyezte meg.

A lány szája sarka gúnyos mosolyra húzódott; a tűz pedig minden átmenet nélkül elenyészett, mintha ott se lett volna. Lehet, hogy nem is volt több színjátéknál.

- Remek – mondta élénken. – Talán legközelebb kitér a hiperhajtómű-szerelője útjából és elegendő magányt hagy neki.

- Értem a célzást – hajolt meg Karrde enyhén. – Az elülső lakótérben leszünk, ha valamit nem találna. Jó éjszakát.

Intett Tappernek, mire mindketten kihátráltak a gépházból, és összeszedték a csomagjaikat, ahogy az ajtó bezárult mögöttük.

- Mit gondolsz? – kérdezte Karrde, ahogy elindultak.

- Igazad van, nem illik ide – helyeselt a másik. – Gamgalon egyik embere?

- Valószínűleg – mondta a csempészvezér. – Fleck segédje vagy csak egy egyszerű szaglász. A szerelők és egyéb karbantartók általában láthatatlanok maradnak.

- Lehetséges – pillantott hátra Tapper. – Ha engem kérdezel, egy ilyen ember csak pazarolja a tehetségét helyi felderítéssel.

- Egyetérték – mondta Karrde, lebiggyesztve az ajkát. – Lehetne például szabotőr.

- Vagy hajó tolvaj – tette hozzá a társa komoran. – Gamgalon takargat valamit ezekkel a szafarikkal.

Elérték a hajó társalgóját.

- Mindenesetre ezt az egyet nem fogja elloponi komoly erőfeszítések nélkül – emlékeztette Karrde, ahogy ledobta a csomagjait az egyik kanapéra. – Ha már a szabotázsánál tartunk;

szükség esetén, húsz perc alatt helyre kell, hogy tudjuk pofozni a hiperhajtóművet. És a *Wild Karrde* négy órán belül itt van, ha kell.

- Felteszem, ez azt jelenti, hogy még mindig azt tervezed, hogy magaddal hozol egy komrelét?

- Mindenképpen – biztosította Karrde. – De nem hiszem, hogy használnunk kell majd. Az a gyanúm, hogy ki fog derülni, ez a szafari-dolog csak Gamgalon trükkje, hogy titkos csempésztalálkozókat bonyolítson le, Fleck és társai pedig azért vannak itt, hogy kiszűrjék a birodalmi tisztviselőket, akik esetleg kifogásolnák a dolgot. Gyerünk, rendezzük össze a felszerelést. Fél hat hamarabb is eljön, mint kéne.

A csapat többi tagja már ott volt, amikor másnap reggel Karrde és Tapper előbukkantak az *Uwana Buyer*ből, éppen fél hat előtt.

- Változatos csapat – jegyezte meg Tapper, ahogy a csoport és a mellettük lévő három Aratech Arrow-17 légsikló felé sétáltak.

- Egyetértek – mondta a csempész, végigtekintve rajtuk. Egy thennqora, egy saffa és két durosi, mind csillogó felszerelésben és ruhákban, amik nyilvánvalóan pont olyan újonnan szerettek voltak, mint általuk viseltek. Kicsit arrébb, szemmel láthatóan gyakrabban használt öltözetben állt egy krish, egy rodiai és Buzzy, a szűkszavú ember. – És a kísérőink – tette hozzá.

Társa a krish felé biccentett.

- Az ugye nem Gamgalon?

Karrde megrázta a fejét.

- Szerintem az egyik hadnagya. Kétlem, hogy Gamgalon maga velünk tartana.

- Á! – kiáltotta a krish, olyan jókedvűen, amennyire a fajtája szempontjából ez fizikailag lehetséges volt, ahogy Karrde és Tapper felé mutatott. – Üdv. Maga bizonyára Syndic Hart. Falmal vagyok; én fogom vezetni az expedíciót.

- Örvendek – biccentett Karrde. – Ezek szerint nem késtünk?

- Egyáltalán nem – felelte Falmal. – A többiek jöttek hamar. Ha nem gond, bemutatom a vadásztársait: Tamish... - mutatott a thennqora -... Hav és Jivis... -, a durosiak -... és Cob-caree... - és a saffa felé. – Uraim, Syndic Hart és Seoul kapitány a Sif-Uwanáról.

- Részemről a szerencse – mondta Karrde a többiek felé pillantva. Egyik név se volt ismerős, de ez természetesen nem jelentett semmit. Végül is ős és Tapper se a valódi nevüket használták.

- Csak az időnket pocsékoljuk – morogta Tamish. – Haladjunk azzal a vadászattal, Falmal!

- Természetesen – mondta Falmal. Ha mindannyian elfoglalták a helyüket a siklókon.

Karrde és Tapper kiválasztották az egyik légsiklót, és beszíjazták magukat az ülésekbe. Pár perccel később Falmal is bemászott a krish pilótával egyetemben, és elindultak.

- Gyakran szervez ilyen szafarikat? – kérdezte Karrde, ahogy elsuhantak nem sokkal a hullámzó sárga dzsungel felett.

- Csak párszor egy évszakban. – A krish vetett rá egy elmélkedő pillantást. – Szerencsésnek mondhatják magukat, hogy jókor érkeztek.

A férfi a sikló hátuljában lévő BlasTech karabélyok kupacára mutatott.

- Én inkább azt mondanám szerencsésnek, ha sikerül elkapnom valamit. Ahhoz túl sokat fizettem, hogy csak tegyek egy túrát a dzsungelben.

- Sikerrel fog járni – ígérte Falmal. – Ezt a többiek is biztosítják.

Még egy óráig repültek, mielőtt leszálltak volna egy dombtetői tisztáson. Egy apró, félig-meddig állandónak látszó tábor épült oda, négy épület vett körül egy kiegészített leszállóhelyet.

- Elég sokszor használhatjátok ezt a helyet – jegyezte meg Karrde, ahogy landoltak.

- Ez a szafarik elsődleges tábora – magyarázta Falmal. – A pilóták és a siklók itt maradnak, mi pedig gyalog megyünk tovább. Kérem, szedjék össze a fegyvereiket. Azonnal indulunk.

Tíz perc múlva mindannyian egy alig észrevehető ösvényen baktattak a sárga fák, zöld-sárga bokrok és halványlila aljnövényzet között, ami zavaróan hasonlított kövér giliszták tömegére.

Falmal vezette őket, nyomában Tamish, Karrde és Tapper. Utánuk Buzzy haladt, akit Hav, Jivis és Cob-caree követett, a sort pedig a rodiai zárta.

Közel egy órája mentek már, amikor Falmal megálljt vezényelt egy tisztáson, ami az általuk követett csapásból nyílt.

- Kissé kijöttem a gyakorlatból – fújtatott Karrde, ahogy kibújt a hátizsákjából és ledobta a földre. – Milyen messzire megyünk ma, Falmal?

- Már elfáradt? – kérdezte a krish egy, a teljes fogsorát megmutató mosolyt küldve a férfi felé. – Ne aggódjon, Syndic Hart. Három vagy négy óra, és a fő vadászterületen leszünk.

- A morodinok itt jártak – mordult fel Tamish mögöttük.

Karrde oda fordult. A thennqora a tisztás szélén guggolt, és késével az aljnövényzeten keresztül egy sötét, elszíneződött foltot piszkált.

- Morodin-nyálka – mondta a férfi. - Pár hetes.

- Jó megállapítás – helyeselt Falmal. – Két hónappal ezelőtt az egyik szafarink ezen a területen keresztül üldözte a morodinokat. Sajnos a vándorlási ciklusuk az óta már messzebb vitte őket.

- Vajon akkor miért nem landoltunk közelebb? – motyogta Tapper.

- A siklók talán elijesztették volna a zsákmányunkat – ráncolta a homlokát Karrde. Egy méterrel Tamish mögött, a nyálfolt egyik széle mentén egy sor takaros, rózsaszínes hajtás nőtt a zöld-sárga bokrok alján.

Mögöttük pedig, az árnyak közt valami fémesen csillant. A férfi megkerülte Tappert, hogy közelebből megnézhesse...

- Ideje indulni – kiáltotta Falmal, szaporán összeütve a tenyereit. – Szedjük fel a csomagokat. Indulnunk kell, ha időben el akarjuk érni a célállomásunkat.

Karrde fontolgatta, hogy megnézi a fém dolgot, de aztán elvetette az ötletet, és elindult a csomagjai felé.

- Maga botanikus, Syndic Hart? – kérdezte Falmal.

- Nem – felelte Karrde, ahogy Tapper felsegítette rá a hátizsákját. – Miért?

- Láttam, hogy a yagari aleugyümölcsöt tanulmányozza – mondta a férfi a rózsaszín hajtásokra mutatva. – Attól tartok, sok nem őshonos növényt fognak még látni a dzsungelben... a varonati őserdő előző látogatóinak hagyatéakai, akik nem voltak elég óvatosak az élelmiszerükkel.

- Élelmiszer? – kérdezte Tapper, miközben összeszedte a saját csomagját.

- Az aleugyümölcs bogyóit sok világon ínycsafalatnak tartják – felelte a krish. – A szafarik résztvevői közül páran ragaszkodtak hozzá, hogy a saját élelmiszerüket hozzák. Néhány elővigyázatlan elhajigálta a magvakat... - A férfi produkált egy színpadias intést. – Csak azt remélhetjük, hogy a dzsungel majd leszámol az ilyen betolakodókkal. Gyerünk, indulnunk kell.

Amíg el nem érték a Falmal által választott táborhelyet, nem láttak több váladékmaradványt, legalábbis olyat nem, amit Karrde észrevett volna. Ahogy aleugyümölcs-hajtást sem. Valószínűleg az első eset óta figyelmeztették az óvatlan látogatókat.

- Szóval – kérdezte Tapper, kezében két csésze gőzölgő folyadékkal közeledve a sátraik mellett álló fához, aminek Karrde fáradtan nekivetette a hátát -, mit gondolsz a társainkról?

A csempészvezér a többiek felé pillantott, akik a kísérők segítségével még mindig a saját menedékük felállításával küzdöttek.

- Az elmúlt óra panaszáradataiból ítélve azt mondanám, pontosan azok, amiknek tűnnek: unatkozó, vagyonos lények, akik izgalmat keresnek, és némileg bosszúsak, mert meg is kell dolgozniuk érte.

- Más szóval mondva, aligha tipikus csempészek.

Karrde vállat vont.

- Lehet, hogy féltörvényes üzletemberek, akikkel Gamgalon üzletelni akar.

- Millió hely van a galaxisban, ahol privát találkozókat szervezhet e nélkül a macera nélkül – mutatott rá Tapper az italát kortyolgatva.

- Igaz. Mellékesen, észrevetted azt a fémdarabot az aleugyümölcs-hajtások mögött, az első pihenőknél?

- Igen – bólintott a társa. – Nekem helyzetjelzőnek tűnt. Lehet, hogy az ösvényt jelölték meg vele, vagy valami hasonló, hogy nyomon követhessék a morodinok vándorlását.

- Lehetséges – mondta Karrde. – Én sem tudok többet, bár amilyen hevesen Falmal reagált, amikor elindultam felé...

- Arra céloz, hogy ez valami kevésbé ártalmatlan.

- Meglehet – felelte Karrde. – Esetleg egy érzékelőrendszer része, ami...

Elhallgatott. A fák közül, valahonnan közletről egy mély, dübörgő morgás hallatszott. A tábor másik felében Falmal felegyenesedett, Buzzy és a rodiai pedig kibiztosították a sugárvetőiket.

- Ez lehet az – morogta Karrde; előhúzta a saját fegyverét, és talpra kecmergett. – Falmal?

- Shh! – piszogta le a krish. – Még megijeszti. Ugyanazokra a hármashoz csoportokra bomlunk, mint a siklóknál.

Karrdehoz és Tapperhez sietett, ahogy a többiek is csoportokba rendeződtek, és eltűntek az erdőben.

- Gyerünk. Gyorsan, csendben.

Kezükben a kibiztosított sugárkarabélyokkal elindultak.

- Hogy tudnak a morodinok átjutni a fák között? – kérdezte Tapper. – Azt hittem, nagyok.

- A morodinok hosszúak, de karcsúak – felelte Falmal, óvatosan átkémlelve a fák közt. – Könnyen mozognak a dzsungelben. Á... nézzék!

Karrde körülpásztázott a sugárvetőjével; de Falmal csak a földre mutatott.

- Friss nyálnyom – mondta a krish. – Látják?

- Igen – felelte a csempész az aljnövényzeten keresztül húzó, széles, ezüstös sávot nézve, amely végül eltűnt a fák közt. Rendkívül egyenes vonal volt, csak akkor fordult el, ha meg kellett kerülnie egy fát.

- Szép nagy példány – állapította meg Falmal. – Gyerünk. Követni fogjuk.

- Nem tűnik túl sportosnak – morogta Tapper, ahogy Falmal keresztülvezette őket a fák közt.

- A sáv nem tart sokáig – szólt hátra Falmal a válla fölött. – Megjelenik, és eltűnik.

Karrde homlokráncolva jobbra pillantott. A bokrokon keresztül nehéz volt megállapítani, de...

- Az ott egy másik nyálcsík? – kérdezte Falmaltól. – Olyan három méterre követi a miénket.

- Igen, általában párban mozognak – felelte a krish. – Most viszont csend. Nézzék, a nyom elkanyarodik.

Nem messze a nyálnyom élesen balra kanyarodott. Karrde a nyakát nyújtogatta; naná, hogy a másik nyom is elfordult, hogy továbbra is kövesse az eredetét.

- Elég éles szögben – motyogta Tapper. – Feltételezi, hogy valami megijesztette őket?

- Csend – ismételte meg Falmal.

Némán követték a nyomot. Az még kétszer változtatott irányt az elkövetkező pár percben, ugyanolyan élesen és precízen fordulva, mint az első alkalommal. Aztán, Karrde legnagyobb meglepetésére, a nyom kettévált.

- Ezt meg hogy csinálta? – kérdezte.

- Egy harmadik morodin csatlakozott – felelte Falmal. – Csend. A közelben lehetnek.

- Lehet, hogy egy harmadik, negyedik és ötödik – mondta Tapper, fejével jobbra intve. A másik nyálcsík háromfelé oszlott, kettő közülük három méterrel arrébb elkanyarodott.

Karrde nyelt egyet, felemelte a sugárvetőjét, és tett még egy lépést...

És hirtelen ott volt: tizenöt méter hosszú, hengeres testének első felét három méterrel a föld fölött tartó, sárga, foltos lény, kanálszerű orral, zömök lábakkal és széles fogakkal.

Egy morodin.

- Lője le! – kiáltotta Falmal. – Gyorsan!

Karrde fegyvere már a vállának feszült, a csöve követte az előttük lévő hatalmas teremtmény mozgását. A morodin még egy méterrel feljebb emelkedett, ugyanazt a mély morgást kiadva magából, mint amit korábban hallottak. Karrde leeresztette a csövet.

- Várjunk csak egy percet! – mondta Tappernek. – Ne lőjenek! Ez csak áll itt.

- Ez egy morodin – vicsorogta Falmal. – Lője le, mielőtt túl késő lenne!

De már így is túl késő volt. Hirtelen jobbról sugárvető-sortűz csapott ki, deréktájon kapva a morodint. Tamish és Cob-caree érkezett, nyomukban a rodiaival, egy másik nyálcsík mentén. A morodin még morgott egy utolsót, aztán hangos csattanással a földre rogyott.

- Szép lövés – mondta Falmal. – Később majd hívjuk a siklókat, a pilóták pedig kipreparálják a trófeájukat. Most pedig engedjék meg, hogy visszatérjünk a táborba; a zaj még elkergetné a többieket. – Elgondolkodva nézett Karrdéra. – Talán, Syndic Hart, a holnap lesz az ön napja.

- Talán – felelte Karrde az elejtett morodinra nézve. Tehát ez volt az. A nagy, veszélyes morodin szafari... és úgy tűnt, nem nagyobb kihívás, mint lelőni egy behálózott brullkit. – Tudok várni.

A pilóták egy órán belül megérkeztek, és közel két órával később a tábor már a morodinhús-táblák hordásával volt elfoglalva, illetve a Tamish-sal és Cob-caree-vel folytatott végeérhetetlen eszmecsereikkel a trófea-preparálás és -keretezés előnyeiről, illetve arról, hogy a prédának ki melyik részére tart igényt. Karrde távol maradt a ténykedéstől, egy hordozható zenelejátszóval visszavonult a fa melletti helyéhez, a munka rájuk eső részét pedig Tapperre bízta. Elkapott egy-két finoman fogalmazott megjegyzést arról, hogy a kedvezőtlen sportszerűség vezérelte az útját, de figyelmen kívül hagyta őket. Hátát a fának vetette, szemét félig lehunyta, és hagyta, hogy a lejátszó zenéje beburkolja.

Titokban pedig a készülék belsejében elrejtett kom-relét állítgatta.

A nap már kezdett lemenni az erdő felett, amikor a pilóták végeztek a munkájukkal és elindultak vissza az elsődleges táborba.

- Remélem jól elvultál magadnak – jegyezte meg tapper, ahogy lehuppant Karrde mellé, és megtörölte az arcát a nem túl elegáns vadászruhájának ujjával. – A többiek egy része azt hiszi, duzzogsz.

- Nem tehetek róla, mit gondolnak – mondta Karrde. – Ne helyezkedj kényelembe; sétálni megyünk.

- Nagyszerű – morogta Tapper talpra kecmeregve. – Mi történt?

- Játszadoztam egy kicsit a kom-relével – felelte a csempész. Felállt, és átvette a lejátszó hevederét a válla fölött. – Ha Falmal és társai helyzetjelzőket raktak le a közelben, ezzel meg kell tudnunk találni. Könnyen, ügyesen; senkinek nem fog feltűnni.

Kisurrantak a táborból, és eltűntek a dzsungelben. Karrde előérzete nem csalt: az álcázott kom-relé szinte azonnal befogott egy jelet, ami a morodin elejtésének helye irányából

érkezett. Ismét követve a nyálcsíkot nemsokára megtalálták a hulla dögevőktől hemzsegő maradványait.

- Itt van – mondta Tapper egy pár méterrel arrébb lévő bokorcsoporra mutatva. – Egy helyzetjelző. És persze, hogy megint egy nyálnyom mellett.

- Igen – felelte Karrde, és térdre ereszkedett, hogy közelebbről megvizsgálhassa. A nyálka mellett a föld, vette észre, nemrég fel lett túrva. Mintha valamit ültettek volna bele.

A férfi hirtelen felnézett, elkapva társa pillantását. Az bólintott: ő is hallotta a halk, csikorgó zajt.

- A tábor felől jön – morogta.

A hang megisméltődött.

- Menjünk a hosszabbik úton – javasolta Karrde a nyálcsíknak azon ágára mutatva, amelyiken korábban Tamish és Cob-caree érkezett. Ha Falmaal, a kísérők vagy a csapat elgondolkozik azon, hogy miért hord magával zenelejátst, ha sétálni megy a dzsungelbe, meglehetősen kellemetlen következményekkel járna.

Főleg, ha megtalálják a benne elrejtett megpiszkált kom-relét.

Még kétszer hallották a csikorgást, miközben távolodtak a helytől, de aztán úgy tűnt, maguk mögött hagyták. Valószínűleg így is volt. Kevesebb, mint tizenöt méter megtétele után a nyálnyom eltűnt, és amikor három méterrel arrébb ismét megjelent, három másik ággal bővült.

- O-ó – mormolta Tapper. – Most merre?

- Nem tudom – felelte a csempészvezér maguk mögé pillantva. A gondolat, hogy egy egész csordányi morodin kószál a környéken, nem volt éppen kellemes. – Próbáljuk meg ezt – mutatott a jobb szélső csikra. – Először is jelöljük meg az egyik fát, hogy visszataláljunk, ha kell.

Tapper mereven nézte a dzsungelt.

- Most menjünk egy kicsivel messzebb – javasolta lassan. – Úgyis vissza tudunk jönni.

Karrde összefonta a szemöldökét.

- Mi az?

- Egy megérzés – felelte a másik. – Csak egy megérzés.

A férfi elhúzta a száját.

- Milyen messzire akarsz menni?

- Olyan háromszáz méternyire – mondta Tapper. – Úgy emlékszem, arrafelé a térkép valamiféle széles mélyedést jelölt.

Karrde elfintorodott. Háromszáz méter megtétele egy ismeretlen dzsungelben könnyelműségnek számított. De másrésről, Tapper ritka megérzéseit általában megérte követni.

- Rendben – mondta. - De nem megyünk tovább a hegygerincnél. És hamarabb visszafordulunk, ha a nyálcsík véget ér.

- Természetesen. Indulás.

A nyálnyom pár méterrel arrébb ismét elágazott, és még kétszer tapasztalták a háromméteres kimaradásokat, amelyek után mindig újabb ágak csatlakoztak. Karrde egy darabig számolta a sávokat, próbálva eldönteni, hány állatra kell számítaniuk. De nemsokára feladta. Ha a morodinok kellemetlenkedni kezdenének, a különbség hat és hatvan közt igen csak elméleti kérdésnek számítana.

- Itt a gerinc – szólott Tapper a fák utolsó vonalára mutatva, ami után úgy tűnt, a kék ég következett. – Vessünk rá egy pillantást.

Keresztülvágtak a fason. Alattuk olyan száz méterre a széles, völgyszerű mélyedés terület el, amiről Tapper beszélt. És az egyik végében körülbelül ötven morodin gyülekezett.

- Ezek szerint megtaláltuk a csordát – mormogta Karrde nyugtalanul. A hegyoldal meglehetősen meredek volt a gerinc és a völgy között, de nem hitte, hogy ez különösebben

zavarná a morodinok méretével és izomzatával rendelkező lényeket. Igazság szerint biztos volt benne, hogy nem; a nyálsáv, amit Tapperrel követtek, elment egészen a gerincig, aztán megszakítás nélkül folytatódott lefelé a hegyoldalra.

- Ne a morodinokat nézd – javasolta a társa -, hanem a nyálcsíkokat!

- Mi van velük?

- Nézd meg jobban! – sürgette Tapper. – Mondd, hogy te is látod!

Karrde összevonta a szemöldökét, azon gondolkozva, hogy vajon mit kellene látnia. Az egész mélyedés tele volt a csíkokkal, ez világosan látszott a fák és a letaposott bokrok közt. Rengeteg sáv ugyanazokkal a kimaradásokkal és elágazásokkal, mint amikkel eddig találtak...

És akkor hirtelen észrevette.

- Nem hiszem el – lehelte a csempész.

- Én sem – értett egyet Tapper. – Nézd... az egyik próbálkozik.

Az egyik morodin elszakadt a csoporttól, és az egyik, két vonal közt elhelyezkedő háromméteres sáv felé vette az irányt. Rövid lábain fűgén kacsázva az első elágazáshoz sietett, és balra fordult.

Egyenesen a bonyolultan kialakított útvesztő egyik szakaszára.

- Menjünk vissza – indítványozta Karrde, hitetlenkedve csóválva a fejét. – Van egy olyan érzésem, hogy nem szeretnénk, ha Gamgalon emberei itt találnának minket.

- Késő – szólalt meg egy lány hang.

A csempész óvatosan hátrapillantott a válla felett. Két méterrel mögötte Falmal állt két krish pilóta társaságában. Mögöttük pedig egy negyedik fajtársuk, aki elgondolkodva méregette a két embert.

- Valóban – mondta Karrde, ahogy leeresztette a sugárvetőjének csövét, és megfordult, hogy szembenézhesen velük. – Hát, legalább nem lesz gondunk a táborba vezető út megtalálásával.

- Még nem biztos, hogy egyáltalán visszamegyünk a táborba – jelentette ki a negyedik krish, ugyanazon a lány hangon. – Kérem, tegyék le a fegyvereiket, aztán meséljék el nekem, mit is keresnek itt.

- Morodinokat kerestünk – felelte Karrde. Ő és Tapper a földre dobták a sugárvetőiket. – Közben pedig véletlenül rájöttünk, hogy ők nem csak egyszerű állatok. – Felvonta az egyik szemöldökét. – Teljes mértékben értelmes lények, igaz, Gamgalon?

A krish elmosolyodott.

- Nagyon jó – mondta. – Akárhogy is vesszük. Az én nevemet már tudják; magukban kitiszteletek?

A körülményeket tekintve nem látszott célszerűnek folytatni a színjátékot.

- Talon Karrde – mutatkozott be a csempész. – Ő pedig a társam, Quelev Tapper.

Falmal felszisszent.

- Nem úgy van, ahogy mondtam, uram? – vicsorgott. – Csempészek. És kémek.

- Ez majd kiderül – intette le Gamgalon. – Miért jött ide, Talon Karrde?

- Kíváncsiságból – felelte Karrde. – Hallottam történeteket a maguk szafarijairól. Ki akartam deríteni, mi folyik itt.

- És sikerült?

- Értelmes lényekre vadásznak – mondta a csempész. – Megszegik a birodalmi törvényeket. A Birodalom maradványa mind a mai napig keményen bíraskodna maguk felett, ha ez a fülükbe jutna.

Gamgalon megint elmosolyodott.

- Rosszul hiszi. Az az igazság, hogy a Varonatért felelős birodalmi hivatalnok teljes mértékben tisztában van vele, hogy mi történik itt. A részesedése a bevételből elégnek bizonyul, hogy meggyőzze, nincs szükség kérdezősködésre.

Karrde összevonta a szemöldökét.

- Persze eszükbe se jutna megvesztegetni egy birodalmi tisztviselőt a szafari-díjak egy részével.

- Természetesen nem – mondta Gamgalon. – De mivel a szafarik fedezik az ültetési és aratási munkálatokat, neki is érdeke, hogy folytassuk.

- Nyilván aleubogyókkal se vesztegetik meg – tette hozzá Tapper. – Azt meg tudják venni a piacon harminc-negyven kreditért csomagonként.

- Á... de nem ezeket az aleubogyókat. – A krish megeresztett egy vigyort. – Ezek a példányok morodinnnyállal átitatott földbe lettek ültetve... és miközben növekednek, meglehetősen érdekes kémiai változásokon mennek keresztül.

- Például?

Falmal ismét felszisszent.

- Uram...

- Ne aggódj! – intette le Gamgalon. – Tehát, Talon Karrde egy teherhajó három szállítmányt továbbít egy politikailag feszült világra: rethan-K-t, promhassic triaxlit és aleubogyókat. Teljesen ártalmatlan, teljesen legális, sem a Birodalom, sem az Új Köztársaság nem emelhet ellene szót. A hajórévbe ér, ahol a vásárlók már türelmetlenül várják. Akik egy órán belül támadást indítanak a politikai vagy katonai ellenfeleik ellen. Olyan fegyverekkel, melyek lézere olyan erős, mint az atomi szinten tömörített tibannagáz.

Karrde gyomra görcsberándult, ahogy a krishre meredt.

- A bogyók katalizátorként működnek.

- Nagyszerű – biccentett Gamgalon. – Falmalnak igaza volt... maguk elég okosak ahhoz, hogy veszélyt jelentsenek ránk. Hogy pontosak legyünk, a bogyók magja az, ami rethanból és promhassicból előállítja ezt az új gázt. A gyümölcs önmagában teljesen átlagos, és minden kémiai teszten megállja a helyét.

- És a szafarik álcázzák az ültetést és szüretelést – bölintott a csempész. – A helyzetjelzővel újra meg tudják találni a termést. A fegyvercsempészet összes előnye a kockázatok nélkül.

- Látom, megnézte – nyugtázta a krish. – Ahogy azt is meg kell érteniük, hogy nem hagyhatjuk, hogy ebből bármi is kiszivárogon.

Intett, és az egyik pilóta előlépett, ügyetlenül lehajolt, és összeszedte a sugárvetőket, amiket Karrde és Tapper elhajított.

- Természetesen megértjük – felelte a férfi. – Nem köthetnénk esetleg egyezséget? A szervezetem...

- Nem lesz semmiféle egyezkedés – szakította félbe Gamgalon. – Itt én döntök. Erre tessék.

A pilóta felegyenesedett, és Karrde fegyverének csövével mutatta az irányt.

Aztán hirtelen Tapper keze lecsapott és kicsavarta a pisztolyt a krish markából, a csövet pedig durván a pilóta torzójának nyomta. A legközelebbi fa takarásába húzódva újra Gamgalont és Falmal felé lendítette a sugárvetőt...

Ami pörögve hullott a földre, mikor egy jobbról érkező, dupla lézernyaláb keresztülhasította a férfit. Az még egy reszkető hörgést hallatott, aztán nem mozdult többé.

- Bízom benne, Talon Karrde – törte meg a beálló csendet Gamgalon -, hogy maga nem lesz olyan ostoba, hogy ellenszegül.

Karrde szakította a tekintetét Tapper összeroncsolódott alakjáról, épp jókor, hogy lássa a harmadik Krish pilótát kilépni a gerinc takarásából, a sugárvetőjét a csempész mellkasára irányozva.

- Miért ne? – tudakolta a csempész; a hangja önmaga számára is idegenül csengett. – Így is, úgy is megölnek, nem?

- Itt akar meghalni? – vágott vissza Gamgalon. – Erre!

Karrde mélyen beszívta a levegőt. Tapper meghalt, ő maga pedig fegyvertelen és egyedül van. Teljesen egyedül... még az alattuk lévő morodinok is eltűntek, nyilván megijedtek a sugárvetők hangjától.

De nem, azért nem akart itt meghalni. Nem, ha volt bármi esélye elég sokáig élni, hogy megbosszulhassa Tapper halálát.

- Rendben – sóhajtotta. Két pilóta mellélépett, megragadták a karját, aztán mindannyian elindultak.

Karrde nem számított rá, hogy visszaviszik a táborba, és nem is tettét. Az irány, amerre Falmal vezette őket, úgy tűnt, egy tisztásra vezet, azok egyikére amiken átmentek, mielőtt letáboroztak. Az sem kizárt, hogy Gamgalonék siklói ott várják őket.

- Milyen típusú osztozkodási rendszerük van?

- Nincs szükségem segítőre – pillantott hátra a válla fölött a krish. – Ahogy már említettem.

- Gamgalon, figyeljen...

Mögülük hirtelen egy mély, morajló morgás hangzott fel, amire minden irányból egy-egy új hang válaszolt.

A csoport megtorpant.

- Falmal? – csattant fel Gamgalon. – Mi ez? Miért vannak itt morodinok?

- Nem tudom – felelte Falmal feszengve. – Ez nem jellemző rájuk.

A morgás ismét felhangzott, ugyanabból az irányból.

- Talán megunták az áldozat szerepét – pillantott körül Karrde. – Lehet, hogy úgy döntöttek, rendeznek egy saját szafarit.

- Ostobaság – vágta rá Falmal, de azért ő is a környezetét pásztázta. És enyhén remegett. – Utam, javasolnám, hogy induljunk. Gyorsan.

A morodinok újra elbődültek.

- Falmal, vidd a foglyot! – utasította Gamgalon zordan, ahogy előhúzta a fegyverét a tunikája alól. – Többiek: szétszóródni. Lőjete le bármit, amit láttok!

A három pilóta óvatosan követték a parancsot, és magasra tartott sugárvetőkkel eltűntek a dzsungelben. Falmal Karrde mellé lépett és megragadta a karját. – Gyorsan! – sziszegte.

Gamgalon is csatlakozott hozzá a csempész másik oldalán, aztán sietve elindultak.

Előttük, a fák között Karrde látta, amint a napfény megcsillan a légsiklókon.

A morodinok csapata ismét elbődült, ezúttal mindannyian mögöttük. A hármas elérte a fák utolsó vonalát, kilépett a tisztásra...

És Gamgalon levegő után kapkodva elengedte Karrde karját, megbotlott, és elterült a földön. Egy kés állt ki az oldalából. Gamgalon vicsorogva megpördült, sugárvetőjével célpont után kutatva.

Soha nem találta meg. Épp, amikor Karrde reflexből lebukott, a krish tunikája lángolni kezdett, ahogy egy lézersugár eltalálta a lényt a torzója közepén. Falmal hanyatt esett, és nem mozdult többé.

Karrde megpördült; de nem az egyik vadásztársa lépett ki a fák takarásából, amit az imént hagytak el.

- Mit állsz itt? – morogta Celina Marniss, leengedve a kezében lévő kicsiny sugárvetőt, ahogy elindult a siklók felé. – Az én égsiklóm túl messze van... ezeket fogjuk elvinni. Kivéve, ha itt akarsz lenni, amikor a többi krish megérkezik.

- Szép volt – jegyezte meg Karrde, ahogy az *Uwana Buyer* keresztülszáguldott a Varonat atmoszférájának felső rétegén. – Tényleg szép volt. Csak azt sajnálom, hogy nem a morodinok jöttek el bosszút állni.

Mögötte Celina felhorkantott.

- Figyelembe véve, hogy valószínűleg egy krisht se tudnak megkülönböztetni egy embertől, pláne két embert egymástól, szerencsésnek mondhatod magad, hogy nem ők voltak. Földbe döngöltek volna Gamgalonnal és társaival egyetemben.

- Elég valószínű – ismerte el Karrde. – Hol szerezted a morodinhangok felvételét?

- Gamgalon egyszer elvitt a szafarijai egyikére – felelte Celina. – Még akkor, amikor azt gondolta, beszervezhet a cégébe.

- Tehát nem neki dolgoztál. Elég sokat gondolkoztunk ezen.

- Nem kedvelem a krisheket – mondta a lány szenvtelen hangon. – A legbecsületesebb példányokban sem érdemes megbízni, és Gamgalon még becsületesnek volt mondható. Mellesleg, azt akarta, hogy kikötői kémet játsszak neki. Nem sok jövőt láttam benne.

- Hát, igen – értett vele egyet a csempész. – Szóval, ha már a dzsungelben voltál, fogtad magad, és rögzítettél pár morodinüvöltést.

A lány vállat vont.

- Azt gondoltam, hasznos lehet, ha birtokomban van valami ilyesmi. Mint kiderült, igazam volt. – A férfi felé pillantott. – Tartozol nekem ezekért a felvételekért. Az ilyen dolgok nem jönnek olcsón.

- Sokkal többel tartozom neked – emlékeztette Karrde higgadtan. – Egyébként, miért jöttél utánunk?

- Ó, menj már! – A lány gúnyosan mosolygott. – Hart és Seoul? Nem szólva a hajóról, amit *Uwana Buyer*nek hívnak? Ez egy kissé túl szépen hangzott; és emlékeztem, hogy valahol hallottam egy csempészvezérről, aki kedveli az agyafúrt szójátékokat. Tehát szerencsét próbáltam.

- És bejött – biccentett a csempész. – Tekintélyes jutalmat érdemelsz. Csak nevezd meg. Celina felé fordult, és rámeredt azokkal a zöld szemekkel.

- Munkát akarok – mondta.

Karrde összevonta a szemöldökét. Nem épp erre a válaszra számított.

- Milyen jellegű munkát?

- Bármilyet – felelte a lány. – Tudok pilótáskodni, harcolni, ügyintézőként működni...

- Hiperhajtómű szerelés?

- Azt is – bólintott. – Bármit meg tudok tanulni, amid csak van. – Nagy levegőt vett, aztán kifújta. – Csak vissza akarok kerülni a társadalom vérkeringésébe.

Karrde felvonta a szemöldökét.

- Furcsa látásmódod lehet a csempészetről, ha a társadalom vérkeringésének nevezed.

- Higgy nekem – mondta a lány eltökélten -, ahhoz képest, amit eddig csináltam, az.

- Nem kétlem – tanulmányozta az arcát a csempészvezér. Egy roppant vonzó arc, roppant vonzó testtel társítva. Egyszerre dekoratív és kompetens; a kedvenc kombinációja. – Rendben – egyezett bele –, áll az alku. Üdv a fedélzeten.

- Köszönöm – felelte Celina. – Nem fogsz csalódní bennem.

- Biztos vagyok benne. – Halványan elmosolyodott. – És most, hogy már hivatalosan is együtt dolgozunk... - kezét nyújtott -... szólíthatsz Talon Karrdénak.

A lány viszonyozta a mosolyt, ahogy kezét fogtak.

- Részemről a szerencse, Talon Karrde – mondta. – Mara Jade vagyok.